

Sygn. akt: I C 1330/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 7 września 2020r

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

Protokolant: Jolanta Migot

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 sierpnia 2020r

sprawy z powództwa P. C.

przeciwko A. P.

o zwolnienie spod egzekucji

1. zwalnia spod egzekucji, prowadzonej w dacie zajęcia ruchomości objętych pozwem, przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni A. R. w sprawie o sygn. akt Km 2888/18 z wniosku wierzyciela A. P. przeciwko dłużnikowi J. J. następujące ruchomości wskazane w protokole zajęcia Komornika z dnia 26.11.2018r pod wymienionymi pozycjami:

- drukarka H. DesignJet T520 – pozycja 2
- stacja komputerowa koloru czarnego – pozycja 6
- stacja komputerowa koloru czarnego - pozycja 7
- monitor (...) - P – pozycja 8
- monitor (...) - P – pozycja 9
- monitor (...) - P pozycja 10
- stacja komputerowa koloru czarnego – pozycja 12
- stacja komputerowa koloru czarnego – pozycja 15
- stacja komputerowa koloru czarnego - pozycja 29
- stacja komputerowa koloru czarnego – pozycja 30
- stacja komputerowa koloru czarnego – pozycja 31
- stacja komputerowa koloru czarnego - pozycja 32
- monitor (...) - P – pozycja 33
- monitor (...) - P – pozycja 34
- monitor (...) - P pozycja 35

- monitor (...) - P pozycja 36 ;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 098 zł. (pięć tysięcy dziewięćdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

3. nakazuje ściąganie od pozwanej na rachunek Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Gdyni kwoty 652,46 zł. (sześćset pięćdziesiąt dwa złote czterdzieści sześć groszy) tytułem brakującej części wynagrodzenia tytułem opinii biegłego do spraw szacowania ruchomości oraz wydatków związanych ze stawiennictwem świadka M. K..

Sygnatura akt: I C 1330/18

UZASADNIENIE

Powód P. C. wniósł pozew przeciwko A. P. o zwolnienie od egzekucji prowadzonej na wniosek pozwanej przez Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni A. R. pod sygn. akt KM 2888/18 przeciwko dłużnikowi J. J. następujących ruchomości wskazanych w protokole zajęcia z dnia 26 listopada 2018r.:

- drukarka H. DesignJet T520 – pozycja 2
- stacja komputerowa koloru czarnego – pozycja 6
- stacja komputerowa koloru czarnego - pozycja 7
- monitor (...) - P – pozycja 8
- monitor (...) - P – pozycja 9
- monitor (...) - P pozycja 10
- stacja komputerowa koloru czarnego – pozycja 12
- stacja komputerowa koloru czarnego – pozycja 15
- stacja komputerowa koloru czarnego - pozycja 29
- stacja komputerowa koloru czarnego – pozycja 30
- stacja komputerowa koloru czarnego – pozycja 31
- stacja komputerowa koloru czarnego - pozycja 32
- monitor (...) - P – pozycja 33
- monitor (...) - P – pozycja 34
- monitor (...) - P pozycja 35
- monitor (...) - P pozycja 36.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że prowadzi pracownię projektową pod nazwą (...) P. C., w ramach której zatrudnia pracowników i współpracowników. Zatrudnieni wykonują swoje czynności w pomieszczeniach biurowych w (...) Parku (...) w G. (lokal (...)). Pomieszczenia te powód dzieli m.in. z architektem J. J.. Komornik sądowy A. R. prowadzi przeciwko dłużnikowi J. J. postępowanie egzekucyjne na podstawie tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 30 maja 2018r. (sygn. IX GNc 595/18) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 2 sierpnia 2018r. W toku tego postępowania Komornik dokonał zajęcia łącznie 41 ruchomości

znajdujących się w lokalu (...). Powód obecny przy zajęciu złożył do protokołu oświadczenie, iż wyżej wymienione ruchomości stanowią jego własność. W dniu 27 listopada 2018r. Komornik wystosował do powoda zawiadomienie o zajęciu. W dniu 29 listopada 2018r. powód wezwał Komornika do zwolnienia zajętych ruchomości, załączając kopie faktur. Nadto, w dniu 18 grudnia 2018r. powód wezwał osobiście pozwaną do zwolnienia zajętych ruchomości, lecz pozwana nie zajęła stanowiska. Podobne wezwanie powód przesłał do wiadomości pełnomocnika wierzycielki, który wskazał, że pozwana kwestionuje prawo powoda.

(pozew k. 3-9)

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa. Zdaniem pozwanej powództwo jest przedwczesne, albowiem powód nie zrealizował żądania udzielenia wyjaśnień skierowanego do niego przez Komornika, a wyjaśnienia te są niezbędne do ustalenia prawdziwego stanu faktycznego i prawnego w sprawie. Jak wskazała, faktury zakupu poszczególnych urządzeń z lat 2014-2018 nie są dowodem tego, że prawo własności przysługiwało powodowi w dniu 26 listopada 2018r., gdyż przed tą datą mógł je zbyć dłużnikowi. Faktura – zdaniem pozwanej – nie jest w ogóle dowodem na przysługiwanie prawa komukolwiek. Według informacji przekazanych Komornikowi dłużnik nie podnajmował zajmowanego lokalu, co stanowi podstawę domniemania, że ruchomości stanowią jego własność. Pozwana wskazuje, że jej postępowanie było i jest uzasadnione i zgodne z prawem, a wobec braku wyjaśnień ze strony powoda kwestia własności ruchomości pozostaje niewyjaśniona. Jak wskazała pozwana, dłużnik postępuje w sposób, który czyni go w oczach pozwanej osobą niewiarygodną, której celem jest uniknięcie wykonania prawomocnego orzeczenia, nawet poprzez czyny budzące u Komornika podejrzenie o ich przestępczy charakter. Pozwana wskazuje przy tym na okoliczności związane ze sprzedażą ruchomości B. J. (siostrze dłużnika). Jak wskazała pozwana, przy zajęciu B. J. oświadczyła, że ruchomości zostały przeniesione na spółkę (...), natomiast w piśmie z dnia 30 listopada 2018r. wskazała, że kupiła rzeczy od brata. Zdaniem pozwanej istnieją podstawy do przyjęcia, że wystawiona rzekomo w dniu 14 listopada 2018r. faktura została antydatowana. Wedle pozwanej transakcja pomiędzy dłużnikiem a jego siostrą najprawdopodobniej była fikcyjna i jej jedynym celem było usunięcie majątku dłużnika spod egzekucji. Pozwana złożyła w tym zakresie zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa. W tych okolicznościach – w ocenie pozwanej – gołosłowne twierdzenia powoda nie są wystarczające do zwolnienia ruchomości spod egzekucji. Zachowanie dłużnika, będącego najemcą pomieszczeń, gdzie znajdowały się ruchomości wraz z osobami z którymi wspólnie prowadzi pracownię architektoniczną, czynią go osobą niewiarygodną. Zasady doświadczenia życiowego prowadzą – zdaniem pozwanej – do wniosku, że niemożliwym jest, aby niemal cały sprzęt komputerowy znajdujący się w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej dłużnika, stanowił własność osoby trzeciej. Z informacji przekazanych przez Komornika wynika, że dłużnik i powód przygotowali się do wizyty komornika i wszystkie ruchomości miały nowe naklejki wskazujące na rzekomego właściciela, co nie mieści się w normalnym sposobie zachowania.

(odpowiedź na pozew k. 57-63)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z wniosku wierzyciela A. P. Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gdyni A. R. prowadziła postępowanie egzekucyjne pod sygnaturą KM 2888/18 przeciwko dłużnikowi J. J. na podstawie tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 30 maja 2018r. wydanego w sprawie o sygnaturze IX GNc 595/18 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 2 sierpnia 2018r.

(dowód: wniosek o wszczęcie egzekucji z dnia 10 sierpnia 2018r. k. 1-2 akt egzekucyjnych Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni A. R. o sygnaturze KM 2888/18, tytuł wykonawczy tamże)

W dniu 26 listopada 2018r. asesor komorniczy M. G. dokonał zajęcia w lokalu, w którym dłużnik prowadzi działalność gospodarczą w G. przy A. Z. 96/98, m.in. następujących ruchomości:

- drukarka H. DesignJet T520 – pozycja 2

- stacja komputerowa koloru czarnego – pozycja 6

- stacja komputerowa koloru czarnego - pozycja 7
- monitor (...) - P – pozycja 8
- monitor (...) - P – pozycja 9
- monitor (...) - P pozycja 10
- stacja komputerowa koloru czarnego – pozycja 12
- stacja komputerowa koloru czarnego – pozycja 15
- stacja komputerowa koloru czarnego - pozycja 29
- stacja komputerowa koloru czarnego – pozycja 30
- stacja komputerowa koloru czarnego – pozycja 31
- stacja komputerowa koloru czarnego - pozycja 32
- monitor (...) - P – pozycja 33
- monitor (...) - P – pozycja 34
- monitor (...) - P pozycja 35
- monitor (...) - P pozycja 36.

Przy zajęciu powód złożył oświadczenie do protokołu, że wymienione wyżej ruchomości stanowią jego własność.

(dowód: protokół zajęcia z dnia 26 listopada 2018r. k. 72-74 akt egzekucyjnych Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni A. R. o sygnaturze KM 2888/18 wraz z dokumentacją fotograficzną k. 78-79 tamże, zeznania świadka M. G. płyta CD k. 255)

Przy wejściu do lokalu znajdowała się tablica z firmą dłużnika (...), nie było natomiast tablicy z oznaczeniem firmy powoda. Na zajętych ruchomościach znajdowały się naklejki informujące, że sprzęt stanowi własność powoda ze wskazaniem jego firmy. Podczas wcześniejszych wizyt komornika takich oznaczeń na sprzęcie nie było. Zajęcie komornicze odbyło się w spokojnej atmosferze. Powód nie okazał asesorowi komorniczemu dokumentów potwierdzających jego prawa do zajmowanych ruchomości.

(dowód: zeznania świadka M. G. płyta CD k. 255, zeznania świadka A. L. płyta CD k. 255)

J. J. był najemcą pomieszczeń oznaczonych symbolami D9, D11, D12 i D13. Dłużnik nie zgłaszał właścicielowi lokalu, że podnajmuje którekolwiek z pomieszczeń.

(dowód: pismo (...) z dnia 12 marca 2020r. k. 268)

Dłużnik nie informował pozwanej, że w przedmiotowym lokalu prowadzi działalność wraz z innymi podmiotami.

(dowód: zeznania świadka M. P. płyta CD k. 255, przesłuchanie pozwanej A. P. płyta CD k. 450)

Powód prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) w G.. Przedsiębiorstwo powoda znajdowało się w lokalu położonym na pierwszym piętrze budynku (...) Parku (...) w G.. Przedmiotowy lokal składa się z czterech pomieszczeń, przy czym powód korzystał z pomieszczeń oznaczonych D9 i D11, natomiast (...) z pomieszczenia D12. Jedno pomieszczenie było użytkowane wspólnie. W pomieszczeniu po lewej stronie od wejścia stał wyłącznie sprzęt należący

do powoda. Powód zatrudniał 6-9 pracowników. Każde ze stanowisk komputerowych było wyposażone w sprzęt w postaci jednostki roboczej, dwóch monitorów, myszki i klawiatury. Pracownicy powoda korzystali także z drukarki ze skanerem oraz plotera. Dłużnik zatrudniał 2 pracowników.

(dowód: zeznania świadka M. S. płyta CD k. 228, zeznania świadka A. C. (1) płyta CD k. 228, zeznania świadka M. L. (1) płyta CD k. 228, zeznania świadka H. L. (1) płyta CD k. 255, przesłuchanie powoda P. C. płyta CD k. 450)

Powód współpracował z dłużnikiem od wielu lat, wcześniej obaj przedsiębiorcy razem wynajmowali biuro w dzielnicy G. - W.. Koszt użytkowania pomieszczeń był rozliczany poprzez wykonywanie projektów na rzecz dłużnika, albo poprzez zakup przez powoda papieru czy tonera do drukarek. Powód wystawiał faktury VAT na rzecz dłużnika w sytuacji, gdy wartość wykonanych prac przekraczała wartość materiałów eksploatacyjnych.

(dowód: przesłuchanie powoda P. C. płyta CD k. 450)

Pismem z dnia 27 listopada 2018r. Komornik zawiadomił powoda o zajęciu ruchomości, pouczając, że może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji. Do zawiadomienia załączono kopię protokołu zajęcia. Pismo zostało powodowi doręczone w dniu 5 grudnia 2018r.

(dowód: zawiadomienie osoby trzeciej o zajętych ruchomościach z dnia 27 listopada 2018r. k. 120 akt egzekucyjnych Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni A. R. o sygnaturze KM 2888/18 wraz z zpo k. 121 tamże)

W dniu 29 listopada 2018r. powód skierował do Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni A. R. wezwanie o niezwłoczne zwolnienie spod egzekucji przedmiotowych ruchomości zajętych przez Komornika w dniu 26 listopada 2018r. Do pisma powód dołączył kopie faktur VAT. Pismo wpłynęło do Komornika w dniu 3 grudnia 2018r.

(dowód: pismo z dnia 29 listopada 2018r. k. 140 akt egzekucyjnych Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni A. R. o sygnaturze KM 2888/18)

Pismem z dnia 18 grudnia 2018r. powód – reprezentowany przez pełnomocnika – wezwał pozwaną do zwolnienia spod egzekucji wyżej wskazanych ruchomości zajętych przez Komornika w dniu 26 listopada 2018r. Przedmiotowe pismo zostało również przesłane za pomocą poczty elektronicznej pełnomocnikowi pozwanej.

(dowód: wezwanie z dnia 18 grudnia 2018r. wraz z dowodem nadania k. 29-30, wydruk korespondencji e – mail k. 33)

W odpowiedzi na wezwanie, pełnomocnik pozwanej poinformował, że wierzycielka zwróciła się z pismem do Komornika o zobowiązanie powoda do przedstawienia historii współpracy oraz wzajemnych płatności za okres ostatnich 12 miesięcy pomiędzy dłużnikiem a trzeciodłużnikiem, dowodów zapłaty, a po uzyskaniu wyżej wskazanych informacji podejmie decyzję o ewentualnym zwolnieniu ruchomości spod egzekucji. Ponadto, wskazał, że fakt zakupu określonych ruchomości w latach 2014-2017 nie stanowi dowodu, że pozostawały one własnością powoda w dacie zajęcia.

(dowód: korespondencja e – mail k. 32-33)

W dniu 31 grudnia 2018r. Komornik zobowiązał powoda do przesłania w terminie 7 dni kopii umowy najmu zawartej z dłużnikiem, przesłania historii współpracy oraz wzajemnych płatności za okres ostatnich 12 miesięcy (wydruk z systemu księgowego, kopie wystawionych i przyjętych faktur pomiędzy dłużnikiem a trzeciodłużnikiem, dowody zapłaty przez dłużnika trzeciodłużnikowi i przez trzeciodłużnika na rzecz dłużnika) oraz przedstawienia umowy dotyczącej wynajmu plotera, faktury z wyżej wskazanego tytułu i dowodu zapłaty.

W dniu 31 stycznia 2019r. do Komornika wpłynęła odpowiedź powoda na powyższe zobowiązanie. Do pisma powód załączył m.in. kopie faktur VAT za grudzień 2017r., kopie ewidencji zakupu i sprzedaży (...)_VAT za miesiące od marca do września 2018r., wyciąg z rachunku za okres od sierpnia do grudnia 2018r.

(dowód: wezwanie do złożenia wyjaśnień k. 76, pismo powoda z dnia 30 stycznia 2019r. wraz z załącznikami k. 297-380 akt egzekucyjnych Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni A. R. o sygnaturze KM 2888/18)

Powód P. C. zakupił w ramach działalności gospodarczej prowadzonej pod firmą (...) w G. następujące ruchomości:

- drukarka H. P. T. – za cenę 7.723,17 zł (12 grudnia 2017r.);
- stacja komputerowa koloru czarnego – za cenę 15.500 zł (18 stycznia 2016r.);
- dwie stacje komputerowe koloru czarnego – za cenę 14.202 zł (19 kwietnia 2016r.);
- trzy monitory (...) -P – za cenę 1644 zł (29 sierpnia 2014r.);
- stacja komputerowa koloru czarnego – za cenę 5.499,98 zł (16 grudnia 2015r.);
- stacja komputerowa koloru czarnego – za cenę 4.297,85 zł (24 kwietnia 2015r.);
- stacja komputerowa koloru czarnego – za cenę 7.200 zł (10 lutego 2015r.);
- dwie stacje komputerowe koloru czarnego – za cenę 6.700,01 zł (11 kwietnia 2014r.);
- monitor (...) -P – za cenę 575 zł (13 stycznia 2016r.);
- monitor (...) -P – za cenę 618,99 zł (12 stycznia 2016r.);
- dwa monitory (...) -P – za cenę 1.238,02 zł (6 lutego 2016r.).

(dowód: faktury VAT k. 18-28, 192-202, zeznania świadka M. S. płyta CD k. 228, zeznania świadka A. C. (1) płyta CD k. 228, zeznania świadka M. L. (1) płyta CD k. 228, zeznania świadka H. L. (1) płyta CD k. 255, przesłuchanie powoda P. C. płyta CD k. 450)

Część spośród przedmiotowych ruchomości została wpisana do ewidencji środków trwałych prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej za lata 2015-2020.

(dowód: księga inwentarzowa z tabelą amortyzacyjną k. 261-266, przesłuchanie powoda P. C. płyta CD k. 450)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, dowodów z zeznań świadków M. S., A. C. (1), M. L. (1), M. K., M. G., H. L. (1), A. L., M. P., a także dowodu z przesłuchania stron.

Oceniając zebrany materiał dowodowy należy wskazać, że zabierając głos przed zamknięciem rozprawy pełnomocnik pozwanej podniósł zarzut nieautentyczności faktur złożonych przez powoda do akt niniejszego postępowania, wskazując przy tym, że inne faktury powód złożył w postępowaniu egzekucyjnym, a inne w toku niniejszego postępowania. Zdaniem Sądu zakwestionowanie autentyczności przedłożonych dowodów dopiero na etapie głosów końcowych stron stanowi przejaw nielojalności procesowej. Zwrócić bowiem należy uwagę, że strona pozwana miała możliwość podniesienia takiego zarzutu na wcześniejszym etapie postępowania, albowiem kopie faktur dołączonych przez powoda do pisma procesowego z dnia 19 września 2019r. zostały doręczone pełnomocnikowi pozwanej wraz z odpisem tego pisma, a nadto pełnomocnik wierzyciela miał wgląd do akt postępowania egzekucyjnego (był przecież wcześniej zobowiązany przez Sąd do wskazania numerów kart akt egzekucyjnych, z których żąda przeprowadzenia dowodu). Nadto, pełnomocnik pozwanej nie wykazał, że przedmiotowe faktury zostały w jakikolwiek sposób zmanipulowane, podrobione czy przerobione albo noszą ślady jakiejś innej ingerencji. Strona pozwana nie zgłosiła też wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego. Sąd natomiast nie dopatrył się żadnych podstaw do kwestionowania autentyczności przedmiotowych faktur. Dokumenty te mają formę, jaką zazwyczaj mają faktury

VAT, a także zostały podpisane przez wystawcę. Należy również podkreślić, że przedmiotowe dokumenty zostały wystawione przez osoby trzecie, a nie przez powoda czy dłużnika. Podmioty, które wystawiły faktury rzeczywiście istnieją, co w łatwy sposób można sprawdzić bądź w KRS bądź w (...), albowiem na fakturach wskazane są wszelkie konieczne dane umożliwiające identyfikację tych podmiotów, a także ustalenie przedmiotu ich działalności. Ponadto, przedmiotowe faktury wraz z pozostałymi dowodami, w szczególności dowodami z zeznań świadków będących w przeszłości pracownikami bądź współpracownikami powoda, a także zeznaniami samego powoda, tworzą spójny obraz rzeczywistości. Z tego względu, w ramach swobodnej oceny dowodów, Sąd doszedł do przekonania, że załączone do akt niniejszej sprawy faktury VAT stanowią wiarygodny dowód na okoliczność przysługującego powodowi prawa własności.

Natomiast, żadna ze stron nie kwestionowała pozostałych dokumentów złożonych do akt sprawy w postaci korespondencji stron, wniosku o wszczęcie egzekucji, tytułu wykonawczego, protokołu zajęcia ruchomości, a także innych dokumentów znajdujących się w aktach postępowania egzekucyjnego. Sąd również w tym zakresie nie dopatrzył się żadnych podstaw do odmowy przyznania wyżej wskazanym dokumentom waloru autentyczności oraz wiarygodności i tym samym oparł na nich ustalenia faktyczne w sprawie.

Sąd dał również wiarę zeznaniom świadków M. S., A. C. (1), M. K., M. L. (1) i H. L. (1), będących w przeszłości pracownikami powoda. Zeznania wymienionych osób – w ocenie Sądu – były szczere, zbieżne i wewnętrznie spójne, nie wzbudzały żadnych wątpliwości w świetle zasad logicznego rozumowania czy zasad doświadczenia życiowego. Wszyscy wymienieni powyżej świadkowie zgodnie potwierdzili, że powód prowadził swoją pracownię w tym samym lokalu, co dłużnik, a także zatrudniał pracowników, którzy swoje obowiązki służbowe wykonywali przy pomocy sprzętu komputerowego zakupionego przez powoda. Część spośród przesłuchanych świadków nawet widziała faktury dokumentujące zakup sprzętu (A. C., H. L.), brała udział w kupowaniu sprzętu (A. C.), rozpakowywała zakupiony sprzęt (M. L.) czy też widziała, jak powód dokonywał płatności (H. L.). Jednocześnie, należy zauważyć, że żaden ze wskazanych świadków nie pozostaje aktualnie z powodem w relacjach pracownik - pracodawca, a tym samym nie miał interesu w składaniu zeznań na korzyść powoda.

Ponadto, Sąd nie dopatrzył się podstaw do kwestionowania zeznań świadków M. G. i A. L.. Zeznania dotyczące przebiegu czynności egzekucyjnych w lokalu zajmowanym przez powoda oraz dłużnika były spójne z treścią przedłożonych dokumentów, w szczególności protokołu zajęcia ruchomości z dnia 26 listopada 2018r., a także nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Powód przyznał, że wcześniej na swoich ruchomościach umieścił naklejki z logiem swojej formy i informacją, że stanowią one środek trwały.

Za wiarygodny dowód w sprawie Sąd uznał także zeznania powoda P. C.. Jak już bowiem wskazano powyżej zeznania te korelowały z zeznaniami świadków, którym Sąd dał w pełni wiarę. Nadto, zeznania te były spójne z wcześniejszymi wyjaśnieniami powoda złożonymi w toku postępowania egzekucyjnego, jak również z twierdzeniami powoda zawartymi w pismach procesowych złożonych w niniejszej sprawie. Powód zatem prezentował konsekwentne stanowisko, które zostało dodatkowo poparte wiarygodnymi zeznaniami świadków oraz dokumentami w postaci faktur VAT. Strona pozwana nie przedłożyła żadnego dowodu, który poddawałby w wątpliwość wiarygodność zeznań powoda, w szczególności wskazywałby, że własność spornych ruchomości została przed zajęciem przeniesiona na dłużnika bądź osoby trzecie.

Natomiast, niewiele do sprawy wniosły zeznania świadka M. P. oraz zeznania pozwanej A. P.. Wymienione osoby tylko w ogólnym zarysie opisały zasady współpracy z dłużnikiem, natomiast jak same przyznały nie miały wiedzy co do tego, czy sprzęt znajduje się w lokalu, w którym dłużnik prowadził działalność gospodarczą, ani nie widziały nigdy dokumentów potwierdzających prawo własności. M. P. był w pracowni dłużnika w latach 2013-2015, a więc na długo przed wszczęciem egzekucji i zajęciem spornych ruchomości, toteż nie mógł posiadać aktualnej wiedzy o warunkach lokalowych, w jakich dłużnik prowadzi działalność w dacie zajęcia sprzętu komputerowego oraz o stosunkach własnościowych znajdujących się w tym lokalu ruchomości, opartej na własnych spostrzeżeniach.

Na podstawie art. 235¹ § 1 pkt 1 i 5 kpc Sąd pominął wnioski dowodowe zawarte w odpowiedzi na pozew o zobowiązanie dłużnika do złożenia całej dokumentacji księgowej, wydruku z systemu księgowego, sporządzenie wykazu oprogramowania, zwrócenie się do wystawców faktur czy o zobowiązanie do złożenia wydruku z rachunku bankowego powoda w zakresie zakupu ruchomości. Zdaniem Sądu zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do stwierdzenia ponad wszelką wątpliwość, że ruchomości, objęte żądaniem pozwu, stanowią własność powoda. Z tego względu nie ma potrzeby prowadzenia dalszego postępowania dowodowego w tym kierunku. Ponadto, uwzględnienie wniosku dowodowego strony pozwanej doprowadziłoby jedynie do nieuzasadnionego przedłużenia niniejszego postępowania, albowiem wymagałoby zwrócenia się do osób trzecich o złożenie w Sądzie w wyznaczonym terminie wnioskowanych dokumentów, nadto część żądanych przez pozwaną dokumentów (dokumentacja księgowa, wydruk z systemu księgowego) w zakresie przekraczającym przedmiot zajęcia, jest nieprzydatna dla rozstrzygnięcia, a w zakresie ewidencji środków trwałych została złożona i omówiona przez powoda w jego zeznaniach.

Nadto, na art. 235¹ § 1 pkt 3 i 5 kpc w zw. z art. 303 kpc i art. 304 kpc Sąd pominął wniosek pozwanej o przesłuchanie powoda po odebraniu przyrzeczenia. Stosownie do treści art. 303 kpc Sąd może przesłuchać stronę ponownie, po uprzednim odebraniu od niej przyrzeczenia, jeżeli przesłuchanie to nie wyświetliło dostatecznie faktów. W niniejszej sprawie takie okoliczności jednak nie zachodzą. Zdaniem Sądu, przeprowadzone dotychczas postępowanie dowodowe, w tym zeznania powoda, dostatecznie wykazało, kto jest właścicielem ruchomości objętych żądaniem pozwu. W tym kontekście zeznania powoda są nieprzydatne do wykazania, że właścicielem spornych ruchomości jest inna osoba, skoro dotychczas powód zajmował konsekwentne stanowisko w sprawie, które zostało poparte wiarygodnymi dowodami w postaci zeznań świadków oraz dowodów z faktur VAT.

Podstawę prawną powództwa stanowi przepis art. 841 § 1 kpc, zgodnie z którym osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa. Zważyć należy, iż podstawę powództwa ekscydencyjnego stanowi naruszenie praw podmiotowych osoby trzeciej (zarówno bezwzględnych, jak i względnych) w postępowaniu egzekucyjnym. Naruszenie praw, o których stanowi art. 841 § 1 kpc, odnosi się tylko do naruszenia praw majątkowych. Spośród praw bezwzględnych, których naruszenie uprawnia do poszukiwania ochrony na podstawie art. 841 § 1, w pierwszej kolejności wymienia się - z uwagi na jego charakter i najpełniejszą treść - prawo własności oraz współwłasność jako stanowiącą odmianę własności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2016r., V CSK 372/15, L.). Kwestią dowodową jest natomiast ustalenie, czy osobie trzeciej przysługuje prawo własności do zajętego przedmiotu i czy zostało ono naruszone przez egzekucję. Ciężar dowodu, stosownie do art. 6 kc spoczywa w tym przypadku na tej osobie trzeciej (por. wyrok SN z dnia 23 kwietnia 1998r., I CKN 628/97, L.).

Zdaniem Sądu w toku niniejszego postępowania powód zdołał udowodnić, że w chwili zajęcia spornych ruchomości przez Komornika tj. w dniu 26 listopada 2018r. był właścicielem ruchomości objętych pozwem. Na przysługujące powodowi prawo własności wskazują m.in. przedłożone do akt niniejszego postępowania dokumenty w postaci faktur VAT. Powód złożył bowiem faktury dokumentujące nabycie wszystkich ruchomości objętych żądaniem pozwu. Co istotne, w każdej z faktur jako nabywca sprzętu widnieje powód, natomiast sprzedawcą jest osoba trzecia. Podkreślić należy, iż wszystkie faktury zostały wystawione w okresie od 29 sierpnia 2014r. do 12 grudnia 2017r., a więc na długo przed wszczęciem egzekucji (wniosek egzekucyjny z dnia 10 sierpnia 2018r.), a zatem dokumenty te nie zostały przygotowane dla potrzeb postępowania. Zważyć jednak należy, iż w postępowaniu cywilnym moc dowodowa faktur VAT nie różni się od mocy dowodowej innych dokumentów prywatnych i zgodnie z treścią art. 245 kc stanowi jedynie dowód tego, że określona osoba złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Jak bowiem wskazuje się w orzecznictwie faktura VAT nie jest wyłącznym dowodem uzasadniającym roszczenie. Może ona jedynie wskazywać na zawarcie przez strony ustnej umowy. Jednak treść takiej umowy oraz jej wykonanie przez strony zawsze musi zostać wykazane dodatkowymi dowodami. W tym kontekście oczywistym jest, że sama faktura nie jest źródłem stosunku cywilnoprawnego (por. wyrok SN z dnia 6 czerwca 2001 r., CKN 291/00). Jednak w przedmiotowej sprawie powód wykazał także za pomocą innych dowodów, że przysługuje mu prawo własności spornych ruchomości. Przede wszystkim potwierdzają to zeznania przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków, którzy w przeszłości byli

zatrudnieni przez powoda i swoje obowiązki służbowe wykonywali w tym samym lokalu, w którym doszło do zajęcia sprzętu. W oparciu o spójne zeznania świadków M. S., A. C. (1), M. L. (1), H. L. (1) można jednoznacznie stwierdzić, że powód prowadził działalność gospodarczą w tym samym lokalu, co dłużnik. Jak dodał powód, obaj przedsiębiorcy współpracowali od dłuższego czasu, wcześniej wspólnie wynajmowali inny lokal w G. – W.. W ramach działalności gospodarczej prowadzonej pod firmą (...) w G. powód zatrudniał na różnych stanowiskach (tj. od praktykanta do specjalisty konstruktora) 6-9 osób. Z zeznań świadków wynika, że każda zatrudniona przez powoda osoba miała oddzielne stanowisko komputerowe składające się z jednostki roboczej, dwóch monitorów, a także myszki i klawiatury. W sumie takich stanowisk było około 8. W świetle zeznań świadków uznać należało, że sprzęt komputerowy, który służył pracownikom powoda do wykonywania obowiązków zawodowych był własnością powoda. Świadek A. C. (1), która była zatrudniona przez powoda od 2014r. zeznała, że kilkakrotnie brała udział w zakupie nowego sprzętu i nawet widziała faktury wystawione na firmę powoda. Świadek widziała także, jak powód kupował sprzęt w sklepie internetowym, a także była świadkiem dostarczenia sprzętu do biura przez kuriera. Świadek M. L. (1) uczestniczyła w rozpakowywaniu sprzętu po jego dostarczeniu przez kuriera, co potwierdza zeznania powoda, że sprzęt był kupowany przeważnie w Internecie. Świadek M. K. natomiast wskazała, że część sprzętu należała do powoda, zaś część do dłużnika, jednak nie znalazła bliższych szczegółów. Świadek zeznała jednak, że zatrudnieni przez powoda pracownicy zwracali się właśnie do niego w kwestii wymiany czy kupna sprzętu, co wskazuje na to, że w tym zakresie powód był osobą decydującą. Świadek H. L. (1) z kolei wskazał, że z jego obserwacji i wiedzy wynika, że do powoda należało 8 sztuk komputerów i 16 sztuk monitorów. Sprzęt był kupowany w różnym czasie, a pracownicy zazwyczaj sami sobie wybierali sprzęt, na którym chcą pracować, a powód płacił za niego. Świadek przypominał sobie, że jednorazowo była kupowana większa liczba monitorów, co koreluje z przedłożonymi fakturami (na jednej fakturze udokumentowano zakup 3 monitorów). H. L. (1) widział również część faktur wystawionych przez sprzedawców rzeczzonego sprzętu. Powyższe zeznania świadków korelują również z zeznaniami samego powoda. P. C. wskazał, że wszystkie ruchomości objęte żądaniem pozwu stanowią jego własność, za wszystkie płacił przelewami, a zakupu dokonywał za swoje środki pieniężne. Zważyć również należy, że część sprzętu komputerowego została wciągnięta do ewidencji środków trwałych prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej. Zdaniem Sądu opisany powyżej materiał dowodowy tworzy nader spójny obraz, potwierdzający, że właścicielem spornych ruchomości był powód. Tym samym Sąd przyjął, że w toku egzekucji zostały zajęte ruchomości nie należące do dłużnika, lecz do powoda.

Pozwana powoływała się również, na ostatniej rozprawie w dniu 6.08.2020r, podczas przesłuchania stron, na treść art. 5 kc, bez szerszego uzasadnienia, co uniemożliwia odniesienie się do zarzutu.

W ocenie Sądu bez znaczenia pozostają podnoszone przez stronę pozwaną okoliczności dotyczące najmu lokalu czy rozliczeń pomiędzy powodem a dłużnikiem czynszu najmu czy innych wzajemnych rozliczeń w zakresie ich współpracy zawodowej, a także okoliczności związane z czynnościami prawnymi dokonywane przez dłużnika i jego siostrę B. J.. Zważyć bowiem należy, iż w toku postępowania wywołanego powództwem ekscydencyjnym Sąd bada, czy osobie trzeciej przysługuje prawo własności bądź inne prawo rzeczowe do przedmiotu zajętego w toku egzekucji, natomiast wszelkie inne kwestie pozostają całkowicie irrelevantne dla rozstrzygnięcia sprawy. Zdaniem Sądu w toku niniejszego postępowania, w szczególności przedkładając ewidencje zakupu i sprzedaży (...)_VAT powód wykazał, że przed dokonaniem zajęcia spornych ruchomości nie sprzedał ich dłużnikowi ani żadnej innej osobie, był ich pierwszym właścicielem i nabywcą od osób trzecich. Wbrew twierdzeniom pozwanej, w świetle materiału dowodowego, nie sposób zarzucić powodowi, że pomagał dłużnikowi w uniknięciu egzekucji. Wszystkie faktury dokumentujące zakup sprzętu komputerowego zostały wystawione na długo przed wszczęciem egzekucji, a jako nabywca na każdej z nich widnieje powód. Nie można zatem sytuacji powoda w jakikolwiek sposób porównywać z sytuacją B. J., jak to uczynił pełnomocnik pozwanej w odpowiedzi na pozew.

Zgodnie z art. 841 § 3 kpc powództwo ekscydencyjne można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych. Pomiędzy stronami nie było sporu co do tego, że powód wniósł pozew w wyżej wskazanym ustawowym terminie. Zajęcie spornych ruchomości nastąpiło w dniu 26 listopada 2018r., zaś pozew został wniesiony do sądu w dniu 24 grudnia 2018r.

Mając zatem na względzie wszystkie podniesione powyżej okoliczności – na mocy art. 841 kpc – Sąd uwzględnił powództwo w całości.

O kosztach Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 kpc i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy zasądził od przegrywającej niniejszy spór pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.098 zł, na co składają się: ustalona w wyniku sprawdzenia wartości przedmiotu sporu opata sądowa od pozwu w kwocie 1.081 zł (nadpłata została powodowi zwrócona), opłata za czynności fachowego pełnomocnika powoda będącego adwokatem w stawce minimalnej ustalonej od wartości przedmiotu sporu tj. kwota 3.600 zł na podstawie par. 2 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz zaliczka na poczet opinii biegłego sądowego w kwocie 400 zł.

Orzekając o kosztach procesu Sąd nie podzielił argumentacji pozwanej dotyczącej przyczyn zawyżenia wartości przedmiotu sporu (rzekomo dla zastraszenia pozwanej wysokimi kosztami). Zważywszy, iż sprzęt komputerowy zajęty w toku egzekucji był kilkuletni, stąd do jego aktualnej wyceny wymagane były wiadomości specjalne, powód zaś nie posiada specjalistycznej wiedzy z zakresu wyceny sprzętu komputerowego. Nadto, powód wyjaśnił w piśmie procesowym z dnia 27 lutego 2019r. jakimi kryteriami kierował się przy określaniu wartości przedmiotu sporu, wskazując, że krótki termin prekluzyjny uniemożliwił mu zasięgnięcie prywatnej opinii, a wyższą wartość przedmiotu sporu podał tylko z ostrożności. Wyjaśnienia powoda są logiczne i przekonujące. Nie sposób zatem zarzucić powodowi, że celowo zawyżył wartość przedmiotu sporu celem uzyskania zwrotu wyższych kosztów zastępstwa procesowego czy kierował się jakimiś niskimi pobudkami. Oceniając zatem postępowanie powoda w kontekście dobrych obyczajów i lojalności procesowej, Sąd nie dopatrywał się w tym zakresie okoliczności o jakich mowa w art. 103 kpc.

Nadto, nie było podstaw do zastosowania przepisu art. 101 kpc, albowiem pozwana nie uznała powództwa przy pierwszej czynności procesowej, a mało tego do końca niniejszego postępowania kwestionowała prawo własności powoda, podnosząc nowe zarzuty, nawet w mowie końcowej przed zamknięciem rozprawy.

Nadto, bez znaczenia pozostaje okoliczność, że pozwana wyraziła zgodę na mediację. Jak bowiem wskazuje się w doktrynie wyrok uwzględniający powództwo o zwolnienie od egzekucji ma charakter konstytutywny. Tworzy on nowy stan prawnopprocesowy, polegający na wprowadzeniu w konkretnej sprawie zakazu prowadzenia egzekucji do przedmiotu wyłączono oraz uchylenie skutków procesowych zajęcia (por. T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 506–1217. Tom II, Warszawa 2019). Stąd przed Sądem ugoda w przedmiocie zwolnienia spod egzekucji nie mogła zostać zawarta.

Na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 5 ust. 3, art. 8 ust.1 i art. 83 i 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Sądu Rejonowego – Skarbu Państwa w G. nieuiszczone koszty opinii biegłego, które zostały tymczasowo wypłacone ze Skarbu Państwa w kwocie 556,15 zł, a także koszty związane ze stawiennictwem świadka M. K. w łącznej kwocie 96,31 zł.